

Miroslav Žamboch

VETERÁN

TRIFID

Miroslav Žamboch
VETERÁN

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována a ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele

Text © Miroslav Žamboch, 2021
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2021
Cover illustration © Petr Vyoral, 2021

ISBN 978-80-7553-951-9

Vydal Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

VETERÁN

Miroslav Žamboch

VETERÁN

Miroslav Žamboch

Stanislav Juhaňák - TRITON

Prolog

Vyhodil jsem před sebe poslední polní lopatku hlíny. Okop pro stojícího střelce byl hotov, v jednom místě dokonce ještě hlubší, než předpisy vyžadovaly. Schovat se lépe nikdy neškodilo. Ostatní z našeho družstva ještě kopali. Buď jsem pracoval s větším nasazením, nebo jsem měl prostě štěstí na lepší zeminu. Půda byla sypká, na omak úrodná, jen by potřebovala trochu zavlažit. Otřel jsem si tvář, nasadil helmu a opatrně, velmi opatrně vykoukl ven. Abych získal výhled vpřed, musel jsem rozhrabat navršenou hlínu před zákopem.

Krajina vypadala tak mírumilovně. Trávou a občasnými keři porostlá rovina zvedající se pár kilometrů daleko nalevo i napravo do nevyšokých hřebenů. Ty prý byly také obsazeny našimi silami. Odhadoval jsem, že i dělostřelectvem. Záviděl jsem těm, co se nacházeli pod ochranou děl. My, tady uprostřed roviny v zemi nikoho, jsme byli první na ráně. Úzkým okopem se ke mně blížil četař Pinky. Hubený a vytáhlý, šel v hlubokém předklonu, aby nebyl z dálky vidět, svou dlouhou pušku osazenou teleskopem nesl hlavní k zemi.

„Dobrý,“ zhodnotil moji práci, „za chvíli budeme hotovi všichni. Donesli oběd, vystřídá nás družstvo dva.“

Pinky pohledem sklouzl k mojí čutoře.

„Máš vodu?“

Bez slova jsem přisvědčil, ale Pinky mě dál starostlivě pozoroval. Asi jsem vypadal až moc vyčerpaně a unaveně.

„Jsem v pohodě, jen se nemohu dočkat vystřídání,“ doplnil jsem neochotně.

Spokojeně přikývl. Nešlo o práci s lopatou, šlo o to, že stát na absolutní výšpě, vstříc Pustině, bylo psychicky vyčerpávající. Už jen ustoupit

o pár metrů od naší první obranné linie přinášelo duševní úlevu. Možná to platilo jen pro mě a ostatní to tak necítili. Za týdny a měsíce společně strávené na frontě jsme se jeden druhému svěřili snad se vším, ale o tom, jak působí divoké země na každého z nás, jsme nemluvili nikdy.

Pinky pokračoval v obcházení dalších chlapů a já se opět otočil směrem k volné krajině před námi. K Pustině. Lopatku jsem položil do kypré hlíny a přiložil k očím dalekohled. Nenacházel jsem nic podivného, ale přesto tam něco muselo být. Jinak to nebylo možné. Mezi dvěma keři zhruba kilometr daleko jsem objevil útvar, který připomínal trosky staré zdi. Domu? To mě bůhví proč znepokojovalo nejvíc. Opravdu tady kdysi žili lidé? Podle toho, co jsem si pamatoval z hodin dějepisu, ano.

Z pozorování mě vyrušilo tiché pískání. Schoval jsem dalekohled a kývl na Martyho. Přišel obsadit vedlejší palpost s bezstarostností a spokojeností, kterou jsem mu záviděl. Já bych se na jeho místě kryl, i když žádní nepřátelé nebyli v dohledu. Ale já jsem prostě Pan opatrný, jak mi občas říkali.

„Teď je to na nás, užijte si gáblík a oddych,“ zašklebil se na mě Marty. „Taky jste to mohli udělat trochu širší.“

„Můžeš pokračovat,“ doporučil jsem mu a protáhl se kolem něj.

Marty šel nalehko, já jsem i zpět táhl svou plnou výbavu.

Náš poručík si nechal vybudovat stanoviště necelých třicet metrů za první linií v zákrytu nevysoké terénní vlny. I ta však poskytovala větší ochranu než naše okopy a mělké rýhy, jimiž jsme se přesunovali mezi jednotlivými palebnými stanovišti.

Držel jsem hlavu tak usilovně u země, že než jsem dorazil na místo, skřípěla mi hlína mezi zuby. Chutnala jako – jako hlína z hrobu. Nechápal jsem, jak mě ten příměr napadl.

„Maxi, seš poslední,“ zahlaholil na mě jeden ze zásobovačů. „Málem na tebe nezbylo!“

Ostatní chlapi našeho družstva už byli po jídle a klímali v nejpohodlnějších polohách, které dokázali v našem provizorním ležení zaujmout. Jen Bragi, můj spolužák ze školy, se probíral otrhaným cárem novin, který sebral bůhví kde. Největší titulek hlásal, že tragédie zniči-

la rod Mannerheimů. Dědic titulu zavraždil snoubenku svého bratra a ten, uveden v omyl, pak ze šílenství a pomsty svého otce. Měl jsem pocit, že o podobné divadelní slátanině jsem už slyšel. Nahlédl jsem Bragimu přes rameno – noviny byly z minulého roku. On vždycky věděl, jak plýtvat časem co nejdokonaleji. Čist rok staré noviny...

Vyhákl jsem z batohu ešus, vyfoukl z něj hlínu a dostal štědrou porci menáže. Možná trochu připálenou, ale to vůbec nevadilo. Poručík už byl po jídle, seděl s plecháčem kávy v ruce a zíral do mapy. Nevypadal přitom ani trochu šťastně. Stejně tak ani náš nedávno přidělený doprovod, Rusdom. Na své uniformě neměl žádné hodnostní označení, ale to nebylo důležité. Stačilo se na něj podívat a všem bylo jasné, že je čaroděj, vojenský čaroděj. Obvykle operovali minimálně na úrovni praporu a ne čtyry. Rusdom také nevypadal šťastně z toho, že tu je. Nedivil jsem se mu. Nedávalo mi smysl obsadit nechráněnou pozici slabou pěchotní jednotkou.

Vyškrábal jsem ešus do posledního zbytku, že jsem ho ani nemusel umývat, a pak ze zvyku začal kontrolovat a čistit samopal. Byla to lacině vyrobená zbraň, při střelbě kopala a dlouhou dávkou nešlo prakticky mířit. Chtěl jsem ale, aby fungovala, když to budu potřebovat.

„Jsi nervózní?“ vyrušil mě z práce Parker.

Parker byl náš pozorovatel. V civilu jsem se s někým takovým nikdy nepotkal. Ne čaroděj, ale vnímavější na přítomnost magie než sami čarodějové. Všiml jsem si, že i Rusdom s ním občas něco konzultuje, a co bylo ještě zajímavější, čaroděj občas skrytě Parkera pozoroval, jak se tváří, chová. Možná čarodějové o chování a vnímání lidí, jako byl Parker, věděli víc, než prozrazovali. Ne že by mě to překvapovalo.

„Jsem,“ připustil jsem. „Na hranici jsem vždycky nervózní.“

Dobře věděl, co myslím slovem hranice.

„Je moudré být ve střehu,“ odpověděl pouze, vzhlédl a nasál nosem vzduch jako větrící zvíře. „Něco je ve vzduchu,“ konstatoval. „Netuším co, ale nejlépe bychom udělali, kdybychom odsud vypadli.“

Rusdom sebou při jeho slovech trhl, okamžik vypadal, že něco řekne, pak si to ale rozmyslel a zabodl pohled do země. Odhadoval jsem, že se snaží najít to něco ve vzduchu, o čem mluvil Parker. Ale jiným způsobem než větřením.

„Nechápu to,“ přestal Bragi studovat staré noviny. „Vůbec bychom tady neměli být.“

„Proč?“ zeptal jsem se.

„Připadáme ti jako prvosledová jednotka? Těžká pěchota? Vždyť nemáme prakticky žádné pořádné vybavení,“ ukázal pohrdlivě na mou zbraň.

„Možná proto, že tady žádný útok neočekáváme. Průzkum prostě zjistil, že před námi nikdo a nic není,“ snažil jsem se na věc dívat z lepší stránky.

„Průzkum,“ pohrdlivě si odfrkl Bragi.

„Za tuhle zákopovou linii lidská noha nevstoupila od časů Seržanta, cítím to,“ prohlásil Parker.

Svou poznámkou nikoho neuklidnil, spíš naopak. Seržant Lancelot a jeho temný čaroděj. Každý znal tuhle historickou dvojici, okolo které v průběhu dvou století vzniklo tolik legend, až se nedaly odlišit od skutečnosti. Každopádně právě Lancelot se svou armádou rozšířil lidmi obyvatelné území, zatlačil hranici Pustiny a položil základ velikosti současné civilizace.

„Sakra,“ zaklel Parker, nasadil si helmu a utáhl si řemínek pod bradou.

„Něco se blíží,“ probral se Rusdom ze svého transu.

„Na místa, všichni na svá místa!“ velel poručík. „Plná pohotovost!“ Nemusel to opakovat, okamžitě jsme byli všichni na nohou.

Vklouzl jsem do svého okopu a dopředu se opět díval jen prohlubní ve valu z navršené hlíny, Marty už stačil ztratit svou bezstarostnost a tiskl se do hlíny stejně jako já.

Vedlejší pozici zaujímal Helsner s dlouhou ostřelovačkou. Nemluvný chlap, ale střílel dobře. Z druhé strany naší řídké linie pokračoval Bragi se starým Huffem, ti obsluhovali lehký kulomet. Pokud by se opravdu mělo něco stát, na ten jsem spoléhal nejvíc. Nebo možná na Rusdoma. Ale dosud jsem žádného vojenského čaroděje v akci neviděl. Jejich působení bývalo očím laiků často neviditelné.

* Těžká pěchota: Jednotky vybavené ručními palnými zbraněmi nejrůznějších druhů, současně však výrazně lépe chráněné než standardní pěšáci. Obvykle operují v doprovodu čarodějů. V minulosti byly vybaveny i chladnými zbraněmi, v posledních desetiletích se od této praxe upouští prakticky ve všech moderních armádách.

Kousek za námi, zamaskovaný na pahorku s velkým dalekohledem, čekal poručík. Celá naše četa, dvačtyřicet chlapů, zaujímala třísetmetrovou linii zhruba ve středu mezi okolními hřbety. Člověk nemusel mít poddůstojnickou školu, aby mu bylo jasné, že je nás příliš málo a jsme rozmístění příliš řídce.

Zabrněly mě konečky prstů, ze stěny okopu se začal sypat prach. Hlína víc vyschla a drolila se. Možná, doufal jsem, že to je ten pravý důvod. Mohlo to ale být i něčím jiným. K mravenčení prstů se přidal pocit živých konečků vlasů. Pod přilbou se jim moc nelíbilo. Polkl jsem, palcem jsem přesunul pojistku na střelbu jednotlivými ranami. Svět se zhoupl, sliny chutnaly po strojním oleji.

„Připravit k palbě na můj rozkaz!“ slyšel jsem vzdáleně poručíkův napětím sevřený hlas.

On už možná v dalekohledu něco viděl. Zaznělo několikanásobné zapraskání, to se aktivovaly kameny v ochranných vestách těch, co je měli. Vzduch zhořkl, někde daleko před námi jsem zahlédl pohyb. Střeva v břiše se mi vlnila jako živí hadi. Periferně jsem zahlédl, jak Helsner přiložil oko těsněji k teleskopu.

„Už je vidím,“ pronesl.

Najednou jsem je viděl i já, jako by se nepřiřítli od horizontu, ale vynořili se přímo ze země. Jezdci na dvounohých ještěrech. Byla to obrovská zvířata, odhadoval jsem, že dosahují trojnásobku výšky koně. Muži na nich, pokud to byli muži, měli hranaté, rohovinou pokryté obličejy, dlouhé ruce, ve kterých drželi ploché disky.

Zahřměl výstřel, ozubená tlama zmizela v gejzíru krve, Helsner trefil.

„Dle přidělených palebných sektorů, zničit cíl! Krátkými dávkami pal!“ řval poručík.

Idiot. Útočníků bylo příliš mnoho, neměli jsme šanci je zastavit. Kde je naše palebná podpora, proč mlčí děla na hřebenech?

Jezdci už nebyli dál než pět set metrů a vzhledem ke své velikosti poskytovali slušný cíl.

Vystřelil jsem na zvíře v linii přímo proti mně. Trefil jsem je do hrudi, dokonce jsem viděl, jak se jedna ze šupin kryjících povrch těla roztříštila, ale ještěr běžel dál.

Další pokus. Bragi, Bragi, vykašlete se na poručíka a pusťte se do toho pořádně! běželo mi hlavou. Bojoval jsem s touhou přepnout přepínač

palby na dávku a stále sázel jednotlivé výstřely. Konečně zazněl rachotivý kašel našeho kulometu, v linii útočníků vznikla krvavá mezera.

Nikdo nezaváhal, naše výstřely třaskaly v nepravidelných intervalech a vybíraly si v nepřátelské útočné vlně svou daň. Pokud nás chtěli jen překvapit rychlostí a převálcovat nás, spletli se, odrazíme je. Poručík nebyl idiot. Se štěstím jsem místo zvířete trefil jeho jezdce a ten spadl ze sedla.

Tři sta metrů.

Ještěří jezdec na kraji mého zorného pole se vyklonil ze sedla, švihl svou nepřírozeně dlouhou paží a vymrštil tmavý disk směrem k nám. To byla vzdálenost na minomet a ne na vrh granátem. Disk v ploché křivce dopadl na zem, odrazil se od ní a s navýšenou rychlostí pokračoval v povlovném oblouku směrem k nám. Další odraz, další zrychlení.

Do prdele.

Najednou bylo ve vzduchu příliš mnoho disků. Ještě jednou jsem vystřelil a minul, v dalším okamžiku jsem se skrčil do zákopu. Exploze kousek za mnou a nade mnou, stěna okopu se částečně sesunula a zasykala mě, další exploze, cítil jsem, jak střepiny cupují okolní prostor. Slyšel jsem jen sporadické výstřely, kulomet se odmlčel. Druhý vzdálenější také. Takhle nás převálcují. Vzepřel jsem se nohama, podařilo se mi zbavit se hlíny na zádech a vykultit se ven z napůl zasypaného okopu do kráteru po explozi. Nejbližší jezdci teď byli sto metrů od nás. Ukazovákem jsem posunul ovladač režimu střelby o kousek zpět.

Krátká dávka, krátká dávka, jak nám to na střelnici vtlučkali do hlavy. Dva ještěří se neochotně zhroutili k zemi, jeden z jezdců seskočil, další místo toho vrhl disk a skončil v divokých kotoulech na zemi.

Snažil jsem se disk sestřelit za letu, ale jen jsem plýtvál náboji. Prázdný zásobník, disk letěl přímo na mě. Bez přemýšlení jsem uchopil automat za hlaveň a švihnutím pažbou ho zasáhl. Zbraň mi vyklouzla z ochromených prstů, disk změnil směr letu a explodoval někde napravo za mnou. To už jsem ležel na zemi. Kameny a hlína ještě nepřestaly padat, po paměti jsem se plazil ke kulometu. Bez něho to nedáme. Starý Huffi, tedy spíš to, co z něj zbylo, ležel na zádech, exploze ho přervala vejpůl. Bragi přišel jen o ruku, okamžik jsem sledoval, jak se škrtidlo plazí po uniformě a neomylně nachází krvavý pahýl. Kulomet naštěstí vypadal v pořádku, nábojový pás založený. Jen jsem zbraň mu-

sel vytlačit kousek výš, abych měl volné střelecké pole. Minul mě další disk, explodoval někde vzadu, ochranné kameny zapraskaly, jak zbavovaly střepiny jejich kinetické energie, přilba zazvonila pod několika-násobným zásahem.

„Bragi, nedostanou nás, nás nedostanou,“ slyšel jsem se rvát a stiskl jsem spoušť.

Jezdec už byl skoro na dosah, dostal to do hrudi, disk mu explodoval v ruce, zubatá hlava ještě letící vzduchem mě minula jen těsně. Pálil jsem dál.

„Nás nedostanou!“

Zleva a zprava zazněla děla, naše artilerie. Konečně! Ale jezdci byli příliš blízko a výbušných disků ve vzduchu příliš mnoho.

„Nedostanou nás, Bragi, ne,“ vrtěl jsem hlavou a krčil se u kulometu. Exploze kus přede mnou. Na okamžik jsem zaryl obličej do hlíny, mračno střepin mi s bzučením olízlo zátylek. Znovu jsem zahájil palbu a pak došel nábojový pás. Neměl jsem čas zakládat nový, proti mně stáli útočníci, nikoliv jezdci, ale pěší, v rukou zahnuté šavle s asymetrickými hroty. Vytrhl jsem z pouzdra pistoli, na kterou jsem si najednou vzpomněl, a nasázel do bližšího z nich celý zásobník, slyšel jsem, jak jeho kinetická ochrana pracuje a polyká mé střely, až ta poslední ho pošramotila a zpomalila. Vrhł jsem se po zákopnické lopatce odhozené opodál. Bragiho, poznal jsem jeho monogram na rukojeti. Lepší než má. To už byl druhý útočník se šavlí u mě, štít lopatky se aktivoval bez mého přispění, čepel sklouzla po opaleskujícím oblouku. Skočil jsem po protivníkovi, ujela mi noha a oba jsme se zřítily do prohlubně po explozi. V chaosu kotoulů se přede mnou mihł jeho odkrytý krk, tady žádné šupiny nebyly, jen šedivá zvrásněná kůže. Škubl jsem lopatkou přes sebe, nalehl na ni, nabroušená hrana prošla tkání, oslepil mě cákanec horké pálící krve.

Znovu jsem se zvedl, planinu okolo cupovaly zásahy dělových granátů, protivník, kterého jsem před okamžikem střelil, nikde v dohledu. Jen několik disků odrážejících se od země mířících mým směrem. Skočil jsem do okopu, přetáhl přes sebe Huffovo torzo a držel ho na sobě jako ochranu. Exploze, záplava kamení a hlíny. Další exploze. Huffovo tělo bylo najednou pryč, chyběla i moje ruka, kterou jsem je přidržoval. Mechanicky jsem sledoval pohybující se škrtidlo. Rána byla

vysoko nad loktem, krev stále odtékala, na takové poškození jedno nestačilo. Mám ještě jedno škrtidlo, na druhém rameni, napadlo mě. Proč se neprobudilo i ono? Otočil jsem hlavu. Neměl jsem ani druhou ruku.
Exploze.

Vůně minulosti

Vyšel jsem na balkón, vytáhl cigaretu a chvíli ji otáčel v prstech. Odpoledne se chýlilo k večeru, mraky na obloze ubíraly dni světlo.

Z pokoje za mými zády znělo mámino dlouhé ostré kašláni. Nelíbilo se mi, určitě to nebylo jen tak nějaké nachlazení, jak se mi snažila namluvit. Sáhl jsem do kapsy a nahmatal důvěrně známé tvary zapalovače. Z mosazné brokové nábojnice ráže 12, kterou používají čističi zákopů. Vyměnil jsem ho s Varekem za deset přídělů pálenky. Stála mě jen šest, pak to Varek koupil.

Zkontroloval jsem, zda jsem za sebou pořádně zavřel dveře, ze zvyku se schoval za zeď, abych nebyl vidět, a zapálil jsem si. Mám rád první šluk, když člověk zřetelně slyší, jak tabák praská, první nakopnutí nikotinu o pár sekund později. Cigaretu jsem držel schovanou v dlani, aby její rozžhavený konec byl co nejméně vidět. Stejně jsem měl pocit, že mě někdo zdola z ulice pozoruje. Jako by se ve stínech něco pohnulo. Nechal jsem to být. Koho bych zajímal na zdravotní dovolené pro zotavení ze zranění? Zkusmo jsem pohnul levou rukou, už jsem téměř necítil tahání opravovaných šlach. Kobec byl dobrý felčar, lepší než spousta doktorů. A taky teplouš. Někdy se situace vyvine způsobem, že by to člověk nikdy nepředpokládal. Líbil jsem se mu a špatně mě odhadl. Udělal mi nabídku, při které se odkopal. Nikomu jsem neřekl, že je homosexuál, ani jsem ho kvůli tomu nevydíral, jako by to udělala spousta jiných. Na malých městech a v armádě se to moc nenosí. A on mi spravil ruku, jako bych byl minimálně major. No, vlastně toho udělal mnohem víc.

„Nachladíš se, Maxime! A jídlo je na stole!“

Ani neotevřela dveře do mého pokoje a věděla, že jsem na balkóně. Prostě máma.

Z cigarety mi zbývala ještě dobrá půlka. Položil jsem ji na zábradlí balkónu, z kapsy kalhot vytáhl malý zavírák a odřízl jím žhavý konec, potom jsem cigaretu vrátil zpět do krabičky. Zákopy a mizerné zásobování naučí šetrnosti.

„Hned jsem tam!“ houkl jsem, palcem zamáčkl stále hořící tabák a sfoukl ho dolů.

Jedli jsme při lojových svíčkách a jedné petrolejce. Brambory, karbanátky a okurkový kompot, jídlo, co jsem jako kluk miloval. Chutnalo by mi ještě víc, kdyby byla máma zdravější. V umělém světle vypadala ještě unaveněji a ztrhaněji než za denního světla.

„Důchod po tátovi pořád dostáváš?“ zeptal jsem se.

„Bez něho bych nevyžila. A zvýšili mi ho, jen policejní a vojenské vdovské důchody navýšili,“ prozradila mi.

„To je dobře,“ přikývl jsem.

Chvíli jsme jedli mlčky.

„Jaké je to tam, na frontě?“ zeptala se s náznakem obav.

„Přesně jak to čteš v novinách,“ usmál jsem se na ni. „Jen jsem měl trochu smůlu, to je všechno.“

To bylo přesně to, co chtěla slyšet.

„Musím si odskočit,“ řekla po pár dalších soustech.

Slyšel jsem dušený kašel ze záchodu. Postavil jsem se a zkontroloval, co má na talíři ona. Masa, jen aby se neřeklo, a místo brambor vařený tuřín. To bylo to nejlacinější, co se k jídlu dá sehnat. Ten jsme zatím ve službě nikdy nedostali, jen nám tím hrozili.

Posadil jsem se dřív, než se vrátila.

„Už jsi byl za Adélou?“ zeptala se.

Dřív by mi zacukaly koutky úst. Než jsem narukoval, starala se, abych se držel zpátky, abych nečekal s Adélou dítě dřív, než dostuduji.

„Ne, ještě ne. Jsem tu teprve druhý den,“ připomněl jsem. „Věnuji se tobě.“

„Jsem moc ráda,“ přitakala horlivě. „Ale nechci ti být na obtíž, vím, že dovolená netrvá věčně. Chápu, že ji chceš vidět co nejdřív.“

„Dnes večer, pokud to půjde,“ usmál jsem se.

Máma byla tak hodná a starostlivá.

Ale spíš zítra. Spousta věcí se změnila. Tři měsíce přijímače a výcviku, pak další tři měsíce služby těsně za první linií a pak nasazení do bláta a sraček podzimní ofenzívy. Shodou okolností jsem ji přežil a zimu pak strávil ve špitále. Jen jsem si nebyl jistý, zda jsem to stále já. A právě proto jsem setkání s Adélou odkládal. Nechtěl jsem ho zkazit.

Dojedly jsme.

„Jsem naprosto plná, opláchnu nádobí a půjdu si lehnout,“ řekla máma a začala se zvedat.

„Jdi si lehnout rovnou, já ho opláchnu,“ zadržel jsem ji.

Protestovala méně, než jsem čekal, dostal jsem polibek na čelo a zmizela za dveřmi do ložnice.

Žárový kámen už byl jen teplý, ne žhavý, ale na nádobí ještě stačil.

Odložil jsem poslední talíř do odkapávače a chvíli zamyšleně postál v kuchyni. Potom jsem se potichu přesunul dolů do prádelny a zkontroloval koš na špinavé prádlo. Byl téměř celý zaplněný zakrvácenými kapesníky. Stejně tiše jsem se přesunul do koupelny, ale tam jsem našel nic. Až v kuchyni, ve spíži, která teď byla poloprázdná. Celou jednu polici zaplňovaly léky. Opsal jsem si jejich názvy, papír složil, strčil do kapsy. Po chvíli přemýšlení jsem z každé krabičky vzal jednu pilulku, všechny je zabalil do ubrousku, ten přidal k papíru s poznámkami a vyšel ven.

Na ulici jsem měl pocit, že ve stínu staré susedovy třešně někdo stojí, ale opět jsem to nechal být. Proč by se o něco takového měl starat voják na dovolené?

Jako studenti jsme obráželi všechny hospody ve městě – samozřejmě jen v naší cenové kategorii. Bylo jich tolik, že se nám nikdy nepodařilo obejít všechny. Dnes jsem si vybral tu nejzastrčenější. Nepamatoval jsem si, jak se doopravdy jmenovala, ale mládež jí nikdy neřekla jinak než U Lakomce. Oprýskaná barabizna stála až za hranicemi města a původně sloužila jako zájezdní hostinec. Hosté v ní nemuseli platit městskou daň za ubytování. Městští strážníci do ní chodili jen zřídka, protože byla daleko, policisté jen, když opravdu museli. Pokud přešlo, člověk v ní byl před rukou zákona naprosto v bezpečí, protože cesta byla bahnitá a v samotném závěru nešla projet žádným povozem,

terénním parovozem nebo autem. Nákladákem by to asi šlo, ty ale strážci pořádku běžně nepoužívali. To nám jako nezletilým studentům maximálně vyhovovalo.

I v noci bylo zřejmé, že se starý pajzl změnil. Vedla k němu rovná, patníky osázená cesta, bahno vystřídalo parkoviště, opravenou fasádu ozařovalo množství světel a světélkující štít, vsadil bych se, že tady někdo zaplatil za magii, zval ke Štědrému lakomci. Název působil divně, ale měl vazbu na minulost, to jsem musel uznat.

Chvilí jsem váhal, ale nakonec vešel dovnitř. Sál byl plný, ale největší hlahol se nesl ze salónku v patře. Tam jsme v době, která mi připadala století vzdálená, slavili maturitu. V přízemí jsem nikoho známého neviděl a spíš jen ze zvědavosti jsem vyšel po schodech a nahlédl do salónku. Chladicí kbelíky se ježily hlavněmi šampaňského, rozjuchaný klavírista hrál divokou melodii, do rytmu se náruživě vlnila černovláška v temně rudých šatech. Při nejvášnivějších tanečních kreačích bylo vidět krajkové podvazky. Nohy měla bez chyby, vlastně celá byla naprosto bez chyby. Bezuzdné party vévodil velký Guzzi, po každém boku atraktivní blondýnu. A byl ještě větší, než jsem si ho pamatoval. Ne tlustší, ale masivnější, svalnatější.

Začal jsem couvat, s velkým Guzzim jsem nikdy nevycházel příliš dobře. Rád se pral, ukazoval svou sílu, a já byl po většinu dětství neduživý kluk s odstávajícíma ušima, které přímo vyzývaly k tomu, aby ho za ně ti větší a silnější tahali. Až později jsem přestal být tak jednoduchým soustem.

„Maxmiliane! To je paráda! Rád tě vidím! Tu nejlepší láhev pro mého spolužáka!“

Mohl jsem utéct, ale ta možnost trvala jen okamžik. Guzzi byl najednou u mě a táhl mě do středu společnosti, prakticky okamžitě jsem měl v rukou plnou sklenici.

Neodmítat plné sklenice byla další věc, kterou jsem se rychle naučil.

Musel jsem se snažit, abych na tanečnici v červených šatech nezíral přímo, ale jen úkosem. Původně jsem si myslel, že to je nějaká kurtizána z velkého města, kterou extra nabídka zlákala k nám, do provinčního Staagu. Když pak dvěma chlapům, kteří podle ohozu opravdu neměli hluboko do kapsy, dala košem hodně nevybíravým způsobem, nedokázal jsem odhadnout, co je vlastně zač.

Někdy o půlnoci nálada kulminovala, šampaňské teklo proudem, blondýny se ke Guzzimu vinuly jak popínavé liány, ale přišlo mi, že právě on, pořadatel a sponzor celé party, se baví ze všech nejméně.

V pauze, kdy klavírista odpočíval a číšníci roznášeli talíře s nočním menu, se ke mně černovláska přisunula se dvěma píštalami^{*} šampaňského v ruce a jednu mi podala.

„Moc se sem nehodíte,“ nadhodila.

Vzal jsem si od ní sklenici a napil se.

„Tohle je lepší, než co je tady na stole,“ poznamenal jsem.

„Je, láhev speciálně pro mě,“ usmála se.

Ještě stále oddechovala lehce zrychleně. Po jejím předchozím tanečním řádění u klavíru bylo s podivem, že nelapá po dechu. Nemohl jsem se zbavit představy, že její zrychlený dech slyším při jiné příležitosti.

„Vy se sem také nehodíte,“ odpověděl jsem.

„Zvláštní názor, mnozí by s vámi nesouhlasili,“ usmála se, spokojeně usrkla doušek, poválela víno po jazyku a v dalším okamžiku do sebe obrátila půlku sklenice.

Se ženami jsem moc zkušeností neměl, spíš méně. Co jsem o nich věděl, jsem odpozoval, vyslechl nebo si přečetl.

Podívala se na mě jiným způsobem, najednou mi připomněla vojenského vyšetřovatele ve službě, hodně chytrého policistu.

„Jste voják. Ne moc dlouho ve službě. Asi jste studoval vysokou školu a narukoval jste až v druhé vlně.“

Před rokem by se mi z ní rozklepala kolena a asi bych se zajíkal. Dnes mi naše konverzování připadalo jako hra, kterou jsem sice moc neuměl, ale okolo které se svět netočil.

„Štípala jste mi doklady a vyčetla z nich, co jsem zač?“

Naznačila mi přípitek, jako by má replika byla bůhví jak dobrá.

„Sako ne úplně starého, ale také ne úplně moderního stříhu. Přes ramena je vám malé, kalhoty v pase naopak volné. Jednadvacet dvaadvacet, trochu odtazité opatrný pohled. Máte toho dost za sebou, ale ne-rezignoval jste, život vás stále ještě zajímá,“ pokrčila rameny. „A Guzzi vás zná, zřejmě jste stejný ročník.“

* Píštalá, někdy také flétna – vysoká štíhlá sklenice na šumivá vína umožňující opticky ocenit perlení nápoje.